

17–19 **bip** är pres. 2 sg. utan ändelse-**r**, vilket möjligen är felskrivning, förorsakad av det föregående **bip**, runorna 4–6, som är pres. 1 sg., eller tillkommet genom inflytande från imperativformen på grund av innebörden i satsen. Imperativformen är vanlig i sådana sammanhang, t.ex. Sm 145. — 20–26 **nāfnleka**, det förut ej i fsv. belagda *nāfnliga*, står här i sin ursprungliga betydelse 'vid namn, genom att uttryckligen utsäga namnet'. Ordet finns i äldre danska i betydelsen 'ved navn', t.ex. »ingen met seer leste beraabe eller naffnligen beskielde» (citrat från A. Huitfeldt, enligt Kalkar) och lever kvar i exempel från 1700- och 1800-talet i betydelsen 'saaledes at navnet (paa nogen ell. noget) udtrykkelig nævnes, anføres', 'med navns nævnelse' (Dahlerup). Fritzner känner endast den yngre betydelsen 'udtrykkeligen, besynderligen'. (I Fritzners äldre upplaga 1867 översättes *nāfnliga* med 'ved Navn'.) Betydelsen 'särskilt, i synnerhet' passar ej här. Helmfrid har med hänvisning till Fritzner översatt »Jag beder dig, broder, att du beder, särskilt för den man, som gjorde mig», men detta ger ej god mening. Vilka andra skulle han bedja för? Inlägger man den från danskan kända betydelsen i *nāfnliga*, blir det mening och sammanhang i inskriften: »Jag beder dig b(roder), att du, nämmande hans namn, beder för den man, som gjorde mig», vartill på ett naturligt sätt sluter sig upplysningen »Jakob hette han», varigenom verket också blir signerat.

Då undersökarna före Helmfrid läst **nāfnleka** fel och även haft en annan uppfattning om det skadade ordet efter 7–9 **pik**, avvika deras tolkningar. Löfgren skriver, sedan han meddelat läsningen: »Detta har Collega Scholæ Mag. Abr. Ahlquist tolkat sålunda: 'Jag beder dig |---| (förmodl. något helgons namn) ty du bön idkeliga förer (Du beder alltid). Den man som mig gjorde, Jacob het han.' — Magister Ahlquist skref dock härom till Profes. N. H. Sjöborg, hvarifrån han fick följande svar dat. d. 13 Maj 1820: 'Inskriften på Hosmo Dopfundt har Hr Magistern ganska godt tagit reda på. Jag läser nästan aldeles på samma sätt, med liten förändring sålunda: Jak bid dik litti du bid itklega furar den man sum mik gjorda. Jacob het han. d.ä. Jag beder dig (åskådare, Läsare!) att du vill idkeligen bedj[a] för den man som mig gjorde. Han hette Jacob.» I Sjöborgs *Samlingar för Nordens fornülskare* 2 s. 64 lyder tolkningen: »Jag beder dig detta, att du beder idkeligen för den man, som mig gjorde, Jacob hette han.»

Andersson har framhållit funtens släktskap med den gotländska stenmästaren Sigräfs verk och daterar den till 1200-talets förra hälft under hänvisning till en tidsbestämning av v. Friesen på språkliga grunder, vilken givit samma resultat.

165. Hossmo kyrka.

Litteratur: S. B. F. Jansson i Fornvännen 1959 s. 99 f.

I Hossmo kyrka upptäcktes år 1952 under pågående restaurering en runristning inskuren i en stock. Om detta fynd skriver S. B. F. Jansson: »Den [inskriften] är med ytterst smala och grunda linjer ristad i en ekstock, som ligger som avtäckning i en ljusglugg i kyrkans västgavel. Stocken, som mäter 133 × 22 × 17 cm, bär ett 50-tal mer eller mindre tydliga runtecken. Bäst bevarade äro de runföljder, som finnas på stockens mittparti. De ha ungefär följande utseende:

ƿṚṖṖṚ * 11Y14Y1Y

ƿṚṖṖṚ * 11Y14Y. 11ṚṚ * 11

Runornas höjd växlar mellan 3 och 6 cm.»